

Η φωλιά των μελισσών

Οι μέλισσες στη φύση χτίζουν τη φωλιά τους σε κλειστές κοιλότητες, δημιουργώντας μια μικρή είσοδο, ενώ από τότε που ο άνθρωπος άρχισε τη συστηματική εκτροφή τους, αυτό γίνεται μέσα σε κυψέλες, οι οποίες έχουν εξελιχθεί από κατασκευές, όπως πήλινα αγγεία, σε κοφίνια και τις σημερινές ξύλινες (και εσχάτως πλαστικές) κυψέλες.

Στο εσωτερικό του μελισσιού χτίζουν κηρήθρες με εξαγωνικά κελιά, μέσα στα οποία εκτρέφουν το γόνο και αποθηκεύουν τη γύρη και το μέλι. Οι μέλισσες κτίζουν τις κηρήθρες με μια απόσταση περίπου ενός εκατοστού τη μία από την άλλη, αφήνοντας αυτό το διάστημα για να μπορούν να κινούνται ελεύθερα.

Οι κηρήθρες

Στις σύγχρονες κυψέλες χρησιμοποιούνται κινητά, ξύλινα πλαίσια κηρήθρας, τα οποία διευκολύνουν τις εργασίες του μελισσοκόμου, αλλά και αυξάνουν την αποδοτικότητα της μελισσοκομικής εκμετάλλευσης

από την επαναχρησιμοποίηση τους (πρέπει να έχουμε υπόψη ότι για να δημιουργήσουν το κερύ οι μέλισσες καταναλώνουν μέλι).

Η «αρχιτεκτονική» της κηρήθρας αποτελεί ένα «θαύμα» της φύσης. Το σχήμα που έχει «επιλεγεί» για τα κελιά, είναι το εξάγωνο. Είναι το πιο εργονομικό, καθώς δεν αφήνει κενά, παρέχει καλύτερη σταθερότητα και αντοχή, αλλά και οικονομία στο κερύ. Μάλιστα τα κελιά είναι κτισμένα μια μικρή κλίση προς τα επάνω (13°), για να μην γλιστρά προς τα έξω ο γόνος και να πέφτει το μέλι.

Οι μέλισσες κτίζουν τριών ειδών κελιά. Τα δύο πρώτα είναι οριζόντια, τα μικρής διαμέτρου κελιά που προορίζονται για την εκτροφή εργατικού γόνου και τα λίγο πιο φαρδιά, από τα οποία προκύπτουν οι κηφήνες, τα αρσενικά άτομα της κυψέλης. Ο τρίτος τύπος κελιών είναι τα κατακόρυφα κελιά, τα οποία χρησιμοποιούνται για την εκτροφή βασιλισσών (βασιλικά κελιά).

